

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **R. T.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2022, čj. PPR-14867-10/ČJ-2019-990115, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2023, čj. 17 A 46/2022-54,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2023, čj. 17 A 46/2022-54, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce podáním z 15. 4. 2019 požádal žalovaného o poskytnutí informací, které žalovaný vede o jeho osobě v Schengenském informačním systému druhé generace (dále jen „SIS II“) a Evidenci nežádoucích osob (dále jen „ENO“, viz body [16] a [17] tohoto rozsudku). Tímto podáním žalobce rovněž požádal o výmaz záznamů o jeho osobě z těchto evidencí. Rozhodnutím z 26. 6. 2019, čj. PPR-14867-1/ČJ-2019-990115 (dále jen „první rozhodnutí“), tuto žádost žalovaný zamítl. Rozsudkem z 16. 12. 2021, čj. 6 A 113/2019-36 (dále jen „původní rozsudek“), zrušil Městský soud v Praze první rozhodnutí žalovaného pro

nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Žalovaný v novém řízení v záhlaví uvedeným rozhodnutím žádost žalobce z 15. 4. 2019 opět zamítl.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu k městskému soudu. Městský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Městský soud se zabýval námitkou nerespektování závazného právního názoru vysloveného v původním rozsudku, kterou shledal důvodnou. Původní rozsudek zrušil první rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost a zavázal žalovaného, aby své nové rozhodnutí doplnil o řádné důvody. I nyní přezkoumávané rozhodnutí žalovaného je však nepřezkoumatelné kvůli nedostatečnému odůvodnění.

[3] Městský soud odkázal na svůj rozsudek z 17. 7. 2018, čj. 14 A 59/2017-52, *Afrim Y.*, č. 3832/2019 Sb. NSS. Městský soud rozsáhle citoval z rozsudku *Afrim Y.* ty pasáže, dle kterých by rozhodnutí o dalším uchování záznamů v systému SIS II mělo vycházet z komplexního individuálního posouzení. Toto posouzení musí zohlednit specifika konkrétního případu a také důvodnou rizikovost dané osoby vůči veřejnému pořádku a bezpečnosti. Počítá se totiž s tím, že v průběhu času budou důvody pro vedení osoby v takové evidenci oslabovat. Je tak potřeba přihlédnout i k délce vedení takového záznamu. Správní orgán tedy musí posoudit otázku, zda by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu, veřejný pořádek, veřejné zdraví či obdobný zájem.

[4] Napadené rozhodnutí nicméně ani v hrubých obrysech neuvádí důvody prvotního zařazení žalobce do těchto informačních systémů, a také, do jaké míry tyto důvody přetrvávají. Žalovaný se nezabýval ani důsledky vedení žalobce v těchto systémech. V jiné věci žalobce (sp. zn. 11 A 189/2021) městský soud také rozhodl o zrušení rozhodnutí žalovaného. Naopak v další věci žalobce (sp. zn. 6 A 7/2022) shledal městský soud rozhodnutí žalovaného přezkoumatelným.

[5] Posledně jmenovaný rozsudek se, stejně jako žalovaný ve svém vyjádření, odkázal na závěry rozsudku městského soudu z 1. 6. 2022, čj. 8 A 11/2020-82. Městský soud se nicméně domnívá, že jeho závěry nejsou aplikovatelné na nyní projednávanou věc. Správní orgán sice musí přizpůsobit rozsah odůvodnění utajovaným informacím o dané osobě, nicméně případ vedený pod sp. zn. 8 A 11/2020 se týkal jiného žalobce. Skutečnost, že při jednom soudním přezkumu bylo akceptováno velmi stručné odůvodnění, tudíž ještě neznamená, že takové odůvodnění bude akceptováno i v dalších soudních přezkumech. Městský soud se i po seznámení s utajovanými částmi správního spisu domnívá, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného je v nyní projednávané věci nedostatečné.

II. Kasační stížnost a další vyjádření účastníků

Kasační stížnost

[6] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. V ní uvádí, že žalobce je evidován do 19. 6. 2024 jak v ENO, tak po náležitém posouzení i v SIS II. Žalobce splňuje podmínky pro vedení záznamu s SIS II i podle nového nařízení o SIS [nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1861 ze dne 28.

pokračování

listopadu 2018 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému (SIS) v oblasti hraničních kontrol, o změně Úmluvy k provedení Schengenské dohody a o změně a zrušení nařízení (ES) č. 1987/2006]. Žalobce byl do těchto systémů zaevidován v roce 2017, přičemž každý následující rok proběhl přezkum důvodů pro vedení žalobce v těchto systémech. Tím stěžovatel splnil svoji povinnost, kterou mu ukládá § 155 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Při těchto každoročních přezkumech dospěl stěžovatel, na základě svých operativních poznatků, k závěru, že pobyt žalobce představuje důvodné nebezpečí pro zájmy vyjmenované v § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Toto nebezpečí stále u žalobce trvá a vztahuje se i na celou EU.

[7] Městský soud v nyní napadaném rozsudku konstatoval, že stěžovatel nedodržel závazný právní názor vyjádřený v původním rozsudku a v rozporu s rozsudkem ve věci *Afrim Y.* nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí. Stěžovatel má nicméně za to, že své rozhodnutí odůvodnil řádně. Stěžovatel se ve svém odůvodnění neomezil na pouhou citaci § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, jak uvádí městský soud, nýbrž poskytl individualizované odůvodnění. Aktivita žalobce mohou vést k užití síly a ohrožení jiných osob, ohrožení základů demokratického zřízení a také by se mohl stýkat s osobami s podobnými aktivitami. Tyto důvody vyplývají z operativních poznatků, které jsou vedeny v režimech utajení (§ 4 odst. c) a d) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, dále jen „zákon o utajovaných informacích“]. Stěžovatel může podobné žádosti o utajovaných informacích, jako byla právě ta žalobcova, z bezpečnostních důvodů zamítnout (§ 28 odst. 2 písm. a) a c) a § 29 odst. 5 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů]. Stěžovatel tak mohl své odůvodnění formulovat pouze tak, aby nedošlo k porušení zákona o utajovaných informacích. Takto formulovaná odůvodnění jsou v souladu s aktuální judikaturou (rozsudek městského soudu z 16. 3. 2023, čj. 6 A 7/2022-42, bod 16).

[8] Správní spis v nyní projednávané věci obsahuje též důsledné posouzení proporcionality vedení žalobce v těchto evidencích, ke kterým stěžovatel opakovaně přihlížel. Správní spis obsahuje i řádné zdokumentování důvodů pro vedení žalobce v těchto evidencích. Stěžovatel tedy shledává napadený rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný a nezákonný.

[9] Stěžovatel musí splnit protichůdné zájmy, jestliže na jednu stranu je vázán zákonem o utajovaných informacích a na druhou stranu musí, dle napadeného rozsudku, odůvodnit svá rozhodnutí čím dál podrobněji. Tento závěr potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku z 24. 11. 2022, čj. 7 As 171/2022-24: „*Předně by bylo poněkud paradoxní, kdyby poté, co byly některé skutečnosti označeny za utajované, by musely být následně odtajněny pro účely odůvodňování soudního rozhodnutí*“ (bod 23). Žalobce v průběhu let opakovaně podával žádosti o výmaz z dotčených evidencí. Správní soudy v následném přezkumu obvykle shledaly jeho žaloby důvodnými, a nařídily stěžovateli důkladnější odůvodnění jeho rozhodnutí. Stěžovatel byl však stále vázán zákonem o utajovaných informacích. Městský soud dal v jednom případě za pravdu stěžovateli (rozsudek z 16. 3. 2023, čj. 6 A 7/2022-42, o kterém je v době rozhodování o této kasační stížnosti vedeno kasační řízení pod. sp. zn. 6 As 70/2023), a v nyní přezkoumávaném rozsudku dal za pravdu naopak žalobci.

[10] Městský soud tak nepochopitelně rozhodl rozdílně ve dvou případech, které se přitom týkaly stejného žalobce, ve kterých stěžovatel postupoval stejně a vycházel ze stejných operativních zjištění. V jiné věci, která se sice týkala jiného žalobce a ve které stěžovatel postupoval stejně jako v nyní projednávané věci, bylo odůvodnění stěžovatele aprobevováno jak městským soudem (rozsudek z 1. 6. 2022, čj. 8 A 11/2020-82), tak i následně Nejvyšším správním soudem (rozsudek z 24. 11. 2022, čj. 7 As 171/2022-24). Stěžovatel žádá o přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti (pozn. NSS: Nejvyšší správní soud přiznal této kasační stížnosti odkladný účinek usnesením z 1. 9. 2023, čj. 8 Azs 134/2023-33).

Vyjádření žalobce

[11] Žalobce se ztotožňuje se závěry městského soudu. Jelikož stěžovatel v rozhodnutí vycházel z utajovaných informací, tak žalobce nemůže proti tomuto rozhodnutí vznést relevantní věcnou argumentaci. Žalobce je tak nucen ke „střelbě zavázanýma očima“ (nález Ústavního soudu z 19. 10. 2021, sp. zn. III. ÚS 2116/21, bod 27). Žalobce vnímá jako relevantní tu skutečnost, že městský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele jak v původním, tak i v nyní přezkoumávaném rozsudku.

[12] Jestliže stěžovatel nesouhlasil se závěry původního rozsudku, tak měl proti němu podat kasační stížnost. V tomto kasačním řízení tak stěžovatel de facto brojí i proti původnímu rozsudku městského soudu, jehož právní závěry stěžovatel přehlíží. Správní orgány mohou závěry městského (krajského) soudu zvrátit pouze podáním kasační stížnosti. Pokud ji však nepodají, tak se závěry městského (krajského) soudu musí řídit (BLAŽEK, Tomáš a kol. Soudní řád správní. 3. vydání, Praha: C. H. Beck, 2016. Komentář k § 78 s. ř. s.). Stěžovatel tak zatížil napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti pro rozpor s § 78 odst. 5 s. ř. s. a také nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

Replika stěžovatele

[13] Stěžovatel nesouhlasí s tvrzením žalobce, že nerespektoval právní názor původního rozsudku městského soudu. Původní rozsudek konstatoval, že pro odůvodnění rozhodnutí nestačí pouze odkaz na dotčené právní předpisy, ale že i navzdory utajovanému charakteru vedených informací musí stěžovatel své rozhodnutí řádně odůvodnit. Nové rozhodnutí odůvodnil stěžovatel tak, aby splnilo požadavky jak původního rozsudku, tak i zákona o utajovaných informacích a § 169m zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel rozumí frustraci žalobce, který nemá přístup k utajovaným informacím, ovšem právě proto nemůže stěžovatel svá rozhodnutí odůvodnit podrobněji. Správní soudy mají k utajovaným spisům přístup, a proto mohou tuto nevýhodnou pozici žalobce překonat.

Duplika žalobce

[14] Stěžovatel nespecifikuje, která část jeho nového rozhodnutí, doplněná nad rámec prvního rozhodnutí, je tou částí, která odstraňuje vady vytýkané prvnímu rozhodnutí v původním rozsudku. Doplnění nového rozhodnutí má pouze charakter přeformulování a rozvedení zákonných ustanovení. Stěžovatel objektivně nové rozhodnutí nedoplnil.

pokračování

Stěžovatel sice nepodal proti původnímu rozsudku kasační stížnost, nicméně touto kasační stížností *de facto* brojí proti jeho závěrům. V tomto kasačním řízení tak nemohou být zvráceny závěry původního rozsudku, resp. předmětem tohoto kasačního řízení je pouze otázka, zda se stěžovatel řídil původním rozsudkem.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Před samotným právním hodnocením Nejvyšší správní soud podotýká, že žalobce zvolil správný prostředek soudní ochrany, pokud se proti přípisu stěžovatele označenému jako sdělení bránil žalobou proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 s. ř. s.). Tento závěr vyslovil Nejvyšší správní soud poprvé již v rozsudku z 25. 6. 2014, čj. 1 Aps 15/2013-33, č. 3088/2014 Sb. NSS.

[17] Nyní projednávaný případ se týká posouzení žádosti podle čl. 41 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006, o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II). Toto nařízení zavádí podmínky a postupy pro vkládání a zpracovávání záznamů v SIS II o státních příslušnících třetích zemí a pro výměnu doplňujících informací a dalších údajů za účelem odepření vstupu nebo pobytu těchto osob na území členských států (čl. 2 odst. 1 nařízení SIS II). Žalobce je veden jako nežádoucí osoba jak v informačním systému SIS II, tak i v systému ENO podle § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Touto žádostí tedy žalobce usiloval i o přezkum důvodů pro zařazení v ENO podle § 155 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve k námitce stěžovatele zabýval přezkoumatelností nyní přezkoumávaného rozsudku městského soudu. Nepřezkoumatelnost podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívá *v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*. Nepřezkoumatelnost je jednou z vad, u nichž Nejvyšší správní soud nadto není podle § 109 odst. 4 s. ř. s. při přezkumu napadeného rozsudku vázán důvody uplatněnými v kasační stížnosti. Posouzení nepřezkoumatelnosti je zároveň logicky obecně krokem, který předchází posouzení námitek věcného charakteru (rozsudek NSS z 17. 5. 2017, čj. 7 Ads 284/2016-39, body 17 a 18).

[19] Městský soud vyšel ve svém rozsudku ze závěru, že rozhodnutí stěžovatele musí být řádně odůvodněno ([28] tohoto rozsudku) a že stěžovatel tento požadavek nesplnil, resp. že rozhodnutí stěžovatele je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K podpoře tohoto závěru městský soud vysvětlil, jak judikatura definuje nepřezkoumatelnost (bod 19 přezkoumávaného rozsudku), že se v tomto případě jedná o správní rozhodnutí, které musí být náležitě odůvodněno (body 21 a 22 přezkoumávaného rozsudku) a jakými aspekty a jak se musí správní orgán v podobných věcech zabývat (body 23 až 25 přezkoumávaného rozsudku). Výše popsaná východiska pak městský soud aplikoval na nyní projednávaný případ (body 26 a 27 přezkoumávaného rozsudku). Závěrem městský soud vysvětlil vztah nyní projednávaného sporu a jiných podobných sporů (body 28 až 30 přezkoumávaného rozsudku). Nejvyšší správní soud musí na základě výše uvedeného konstatovat, že neshledává nepřezkoumatelnost

napadeného rozsudku. Úvahy městského soudu z něj jasně vyplývají. Z toho ovšem nevyplývá, zda jsou tyto úvahy městského soudu správné.

[20] Nejvyšší správní soud se dále zaměřil na věcný přezkum rozsudku městského soudu. Nejvyšší správní soud na tomto místě připomíná, že předmětem tohoto kasačního řízení může být pouze nyní napadený, nikoliv původní, rozsudek městského soudu. Nebyl-li původní rozsudek městského soudu zrušen a nabyt-li právní moci, tak je pro účastníky řízení závazný. Původní rozsudek městského soudu konstatoval, že rozhodnutí stěžovatele trpí nepřezkoumatelností kvůli nedostatečnému odůvodnění. Nový (nyní přezkoumávaný) rozsudek městského soudu konstatuje, že se stěžovatel v novém rozhodnutí neřídil závazným právním názorem původního rozsudku a rozhodnutí stěžovatele je i nadále nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nové rozhodnutí stěžovatele je tak, dle městského soudu, nezávisle na prvním rozhodnutí ztíženo vadou nepřezkoumatelnosti.

[21] Nejvyšší správní soud se proto ve svém přezkumu zaměřil na otázku přezkoumatelnosti nového rozhodnutí stěžovatele. Konkrétně se zaměřil na přezkoumatelnost v rozsahu odůvodnění toho, proč je žalobce stále veden v dotčených evidencích, neboť tato otázka se stala předmětem přezkumu městského soudu. Odpověď na tuto otázku bude zároveň odpovědí na otázku, zda se stěžovatel v novém rozhodnutí řídil právním názorem původního rozsudku.

[22] Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že přezkoumatelné rozhodnutí je takové, ze kterého jasně vyplývají úvahy správního orgánu a také podklady, na základě kterých rozhodoval. Jedná se o projev veřejného zájmu na ochranu právního státu či transparentnosti veřejné správy. Na druhou stranu, jak ostatně upozorňuje stěžovatel, se mohou tyto zájmy dostat do konfliktu s veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku či ochraně obyvatel. Tyto zájmy mohou vyžadovat utajení příslušných podkladů, resp. nižší nároky na rozsah odůvodnění. Z důvodu ochrany těchto zájmů také vznikly informační systémy jako ENO nebo SIS II, právě aby zamezily vstupu rizikových osob na území České republiky či EU. Pro nyní projednávanou věc je tak stěžejní otázka, kde se nachází hranice mezi výše popsanými zájmy, resp. jak rozsáhlé by mělo být odůvodnění těchto rozhodnutí.

[23] Městský soud k zodpovězení této otázky odkázal na rozsudek ve věci *Afrim Y*: „Rozhodnutí o dalším vedení záznamu musí obsahovat alespoň stručné odůvodnění, proč i nadále předmětná osoba představuje takovou hrozbu pro země zapojené v systému SIS II, že je nezbytné, aby údaj o ní nebyl vyřazen ze systému SIS II s ohledem na podstatu a důvodnost původního vložení záznamu a také dobu, která od něj uplynula“ (část z první právní věty rozsudku ve věci *Afrim Y*). „Také pro vedení záznamu o osobě v evidenci nežádoucích osob platí, že s postupující dobou budou důvody pro uchování záznamu oslabovat (...). Důvody pro další vedení záznamu v evidenci nežádoucích osob musí policejní orgán konkrétně označit v rozhodnutí, jímž žadateli sdělí, že záznam o jeho osobě nebude z evidence nežádoucích osob vymazán. Nepostačí, pokud policejní orgán pouze odkáže na dříve uložený trest vyhoštění (na dobu neurčitou), obzvláště za situace, kdy při ukládání tohoto trestu nebyla zvažována důvodnost jeho konkrétní výměry“ (část z druhé právní věty rozsudku ve věci *Afrim Y*).

pokračování

[24] Rozsudek ve věci *Afrim Y.* ovšem dále uvádí: „Žalovaný ve svých úvahách vyšel pouze ze skutečnosti, že žalobci byl uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou, přičemž tento fakt sám o sobě dle žalovaného postačuje k důvodnosti vyřčených závěrů. Dle soudu však takto lapidární závěr nebylo možno ve věci žalobce učinit, a to jak ve vztahu k vedení záznamu o žalobci v ENO, tak v systému SIS II. (...) Je povinností rozhodujícího orgánu při posouzení možnosti výmazu záznamu ze SIS II pečlivě vážit, zdali nadále trvají důvody pro uchování záznamu v daném systému, a to s ohledem na znění a podstatu nařízení č. 1987/2006. A při vyřízení žádosti žadatele musí rozhodující orgán tyto důvody ve svém rozhodnutí náležitě specifikovat, a to také s přihlédnutím k délce vedení záznamu. To znamená, že rozhodnutí o dalším vedení záznamu musí obsahovat alespoň stručné odůvodnění, proč i nadále předmětná osoba představuje takovou hrozbu pro země zapojené v systému SIS II, že je nezbytné, aby údaj o ní nebyl (s ohledem na podstatu a důvodnost původního vložení záznamu a také dobu, která od něj uplynula) ze systému SIS II vyřazen. Nepostačí přitom, pokud i po více jak patnácti letech rozhodující orgán pouze odkáže na dříve uložený trest vyhoštění (na dobu neurčitou), neboť tento trest sám o sobě (...) nemusí automaticky odůvodňovat uchovávání záznamu.“

[25] K rozsudku věci *Afrim Y.*, jehož závěry byly v nyní projednávané věci pro městský soud stěžejným východiskem, musí Nejvyšší správní soud nejprve uvést, že tento se nezabýval zcela shodnou situací. V tomto rozsudku totiž podkladem pro vedení záznamu v ENO a SIS II nebyly utajované informace, jako je tomu v nyní projednávané věci. Tato okolnost přitom pohled na požadavky na *náležité odůvodnění* rozhodnutí podstatně mění, jak bude vysvětleno dále. Současně Nejvyšší správní soud – to již jen na okraj, neboť to pro nyní projednávanou věc není podstatné – poznamenává, že závěry rozsudku ve věci *Afrim Y.* ve vztahu k záznamu v evidenci ENO byly korigovány rozsudkem NSS z 16. 6. 2023, čj. 10 As 363/2020-80, č.4499/2023 Sb. NSS.

[26] Otázkou *náležitého odůvodnění* ve věcech rozhodnutí o další evidenci osoby v ENO a SIS II v situacích, kdy je podkladem pro záznam utajovaná informace, se již Nejvyšší správní soud zabýval. Dovodil, že je „*třeba vzít v potaz legitimní veřejný zájem na ochraně utajovaných informací a neuvádět do rozhodnutí takové důvody, jejichž zveřejnění by tento zájem ohrožovalo. V tomto smyslu tedy rozhodnutí, v němž nejsou uvedeny konkrétní důvody pro zařazení stěžovatele do evidence nežádoucích osob, jelikož se jedná o utajované informace, jen proto nelze označit za vadné, neboť právní předpisy výjimečně umožňují v rozhodnutí tyto důvody neuvádět*“ (rozsudek NSS z 14. 12. 2023, čj. 4 Azs 283/2023-27, bod 18). Stěžovatel cituje z jiného rozsudku, dle kterého *by bylo poněkud paradoxní, kdyby poté, co byly některé skutečnosti označeny za utajované, by musely být následně odtajněny pro účely odůvodňování soudního (ale též správního) rozhodnutí*“ (rozsudek NSS z 24. 11. 2022, čj. 7 As 171/2022-24, bod 23).

[27] Pojem *náležitého odůvodnění* je tedy potřeba, vzhledem k výše citované judikatuře, chápat tak, že takové odůvodnění nesmí být formulováno způsobem, kterým by byla vyzrazena utajovaná informace. Zároveň však takové odůvodnění musí žadající osobě dát alespoň přibližné povědomí, proč je v dotčených evidencích vedena.

[28] Městský soud se přitom v nyní přezkoumávaném rozsudku tímto legitimním omezením rozsahu odůvodnění blíže nezabýval, ačkoli si jej byl vědom, jak plyne z bodu 27

jeho rozsudku. Městský soud v bodě v bodě 21 svého rozsudku uvedl, že rozhodnutí o žádosti o výmaz z ENO a SIS II je správním rozhodnutím (§ 67 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Takové rozhodnutí tak, dle bodu 22 rozsudku městského soudu, musí „splňovat všechny základní podmínky, které jsou na správní rozhodnutí kladeny právními předpisy, zejména správním řádem, a judikaturou.“ Na základě úvah výše musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že rozhodnutí o žádosti o výmaz z ENO a SIS II z principu nemůže v úplnosti splňovat kritéria, které na odůvodnění správního rozhodnutí klade ustanovení § 68 odst. 3 věta první správního řádu. Ostatně věta druhá tohoto ustanovení připouští, aby v případě dotčení utajovaných informací bylo správní rozhodnutí odůvodněno jen obecně: *V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.*

[29] Jde-li o důvody nyní přezkoumávaného rozhodnutí stěžovatele, ten žalobci sdělil, že „byste mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost nejen České republiky, ale i států schengenského prostoru, a to pácháním činnosti, která by vedla k užití síly a k ohrožení jiných osob respektive jejich života a zdraví, dále prováděním činnosti ohrožující základy demokratického státu založeného na úctě k právům a svobodám člověka a občana a rovněž byste mohl ohrozit bezpečnost České republiky a států schengenského prostoru jiným obdobným způsobem např. styky s lidmi praktikujícími činnosti ohrožující bezpečnost státu“. Dále uvedl, že „Váš případ je dostatečně přeměřený, relevantní a závažný, čím byly naplněna podmínka vedení záznamu.“ Ačkoli stěžovatel neuvádí konkrétní důvody zařazení stěžovatele do ENO a SIS II, Nejvyšší správní soud na rozdíl od městského soudu považuje, toto odůvodnění za dané situace dostačující. Tento závěr Nejvyšší správní soud činí i v kontextu informací, které seznal z utajované části spisu. Toto odůvodnění se neomezilo na citace zákonných ustanovení, nýbrž naznačilo, že je to jak osobní jednání žalobce, tak i jednání jiných, s ním určitým způsobem spojených osob. Činnosti žalobce a těchto osob pak představují ohrožení bezpečnosti nejen České republiky, ale i států schengenského prostoru, a to tím, že se tato jednání směřují k užití síly a k ohrožení jiných osob (jejich života a zdraví) a také ohrožují základy demokratického státu.

[30] Nejvyšší správní soud se tedy neztotožnil se závěrem městského soudu, že stěžovatel nerespektoval závazný právní názor obsažený v původním rozsudku a že rozhodnutí stěžovatele je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[31] Závěrem Nejvyšší správní soud s ohledem na nejednotnou rozhodovací praxi u městského soudu (bod [4] tohoto rozsudku) poznamenává, že rozsudkem NSS z 25. 4. 2024, čj. 6 As 70/2023-38, byla zamítnuta kasační stížnost proti rozsudku městského soudu z 16. 3. 2023, čj. 6 A 7/2022-42, který se týkal jiné žádosti téhož žalobce o výmaz ENO a SIS II, přičemž v tamní věci Nejvyšší správní soud důvody pro zařazení stěžovatele do těchto evidencí považoval za dostatečné.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[32] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že rozsudek městského soudu je nezákonný. Zrušil proto napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). V něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne v souladu s § 110 odst. 3 větou první s. ř. s. městský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. srpna 2024

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu